

Anàlisi de Conjuntura. Setembre 2026

Malgrat la vida política i social és molt volàtil des de l'aparició de Donald Trump en el tauler geopolític, és necessari explicar de forma racional i detallada tot el que té lloc ara mateix i entendre com encaixa, com connecta, dins els plans 'macro' dels principals actors geopolítics.

L'anàlisi de 2026 d'Embat feia palès que **el capitalisme global basat en el creixement il·limitat està xocant contra els límits materials i ecològics del planeta**, agreujant així la crisi climàtica i la desigualtat a una escala mai vista abans. La competència per l'energia, els minerals, l'aigua i altres recursos clau, genera noves tensions geopolítiques i conflictes socials. Davant aquestes crisis, la nostra anàlisi analitzava alternatives com el decreixement, el cooperativisme, l'ecosocialisme, el comunisme, l'ecofeminisme i els models indígenes. Totes difereixen en estratègies particulars i en la seva relació amb la figura de l'Estat, però totes comparteixen el reconeixement dels límits ecològics, la justícia social, la democràcia participativa o la desmercantilització de la vida. **Per a Embat, la transformació social requerirà d'organització popular a gran escala, de sindicalisme, de xarxes de solidaritat i d'un control democràtic dels recursos, evitant així l'autoritarisme i les respostes eco-feixistes.**

El primer any de Donald Trump va capgirar completament el tauler en escollir una **línia agressiva per assolir els seus objectius**. No va dubtar en recórrer a l'amenaça, al xantatge, al bloqueig econòmic o a la guerra. Així veiem un rosari d'actuacions encadenades dins d'una fugida endavant a tota velocitat: aranzels als seus aliats, amenaces contra Cuba, suport al Genocidi comès per Israel, amenaça d'annexió de Groenlàndia, invasió de Veneçuela i requisita dels seus recursos i capitals, picabaralles contra la Unió Europea, Guerra d'Iran...

Sobre el conflicte d'Àsia Occidental (no és només una guerra entre Estats Units i Iran, sinó que es tracta d'un conflicte que cobreix tota la regió) escrivíem el març [enllaç] que **s'ha d'entendre com una disputa geopolítica i econòmica d'abast mundial**. Si tenim alguna cosa a fer, quant a pobles, és rebutjar tant les dinàmiques de dominació imperial de les grans potències, com els règims autoritaris de la regió i reivindicar un futur que no quedi subordinat a cap dels grans blocs. Per tant,

defensem la solidaritat internacionalista entre els pobles del món i donen suport als moviments emancipadors.

Però les tres guerres globals (Israel contra Palestina, el Líban i ocasionalment Síria; Rússia contra Ucraïna i Iran contra Israel, Estats Units i els estats del Golf Pèrsic amb nova repercussió al Iemen) s'han convertit poc a poc en una guerra a gran escala que té tres grans teatres d'operacions militars.

En els nostres temps podem veure **tres grans projectes imperials a l'ofensiva**:

a) **el Gran Israel**. El Govern de Netanyahu ja no ho amaga. Israel està dominat per la branca més fanàtica de la política i entén que ha arribat la seva hora d'imposar-se per les armes. Ha comès un genocidi a Gaza, està forçant la marxa de la població palestina de Cisjordània i està invadint el sud del Líban. De tant en tant bombardeja posicions d'Ansar Allah en el Iemen i participa de la guerra contra Iran. Té un aliat estratègic: Estats Units. Sense el seu suport no podrien fer-hi res. I tenen altres aliats menys importants, però valuosos: Gran Bretanya, Alemanya, França, etc. Occident, en general. I ara estats aliats de Trump com ara l'Argentina. També té un gran aliat a la regió: Emirats Àrabs Units. Aquest petit estat és molt bel·ligerant i està darrere de conflictes militars a Líbia, Sudan, Somàlia, Iemen, etc. i està implicat en la guerra contra Iran.

Per tant, tot el que envolta al paper d'Israel és molt determinant pel futur d'una gran part del món. Si hem de trobar-li un enemic estratègic aquest seria Palestina per un cantó, i l'anomenat "Eix de la Resistència" (Iran, Hamàs, Hezbollah, Ansar Allah, la Resistència Iraquiana Xiïta o les restes de l'assadisme a Síria), per l'altre.

b) **la gran Euràsia**. Aquest és el paradigma imperialista de Rússia. Aquell país vol establir una gran àrea d'influència que uneixi Europa i tot l'antic bloc soviètic. El bloc no es pensa com un sol estat-imperi sinó com un bloc geopolític. Aquí hem d'esmentar els vincles del poder rus amb bona part de la extrema dreta occidental (francesa, alemanya, italiana, austríaca, hongaresa...). L'objecte d'aquest suport explícit li serveix a Rússia per dividir i afeblir el bloc occidental, que és el seu enemic estratègic.

c) **la gran Nord-amèrica**. Aquí tenim la nova Amèrica imperialista de l'administració Trump. S'annexiona unilateralment territoris o diu que ho farà:

(Veneçuela, Groenlàndia, Canadà...), redibuixa els mapes (Golf d'Amèrica, Llac Amèrica, etc.), imposa governs afins (El Salvador, Argentina, Perú, Equador, Colòmbia, Hondures...). En només un any i mig Estats Units ha construït un gran bloc continental, que està emparat i recolzat pels estats llatinoamericans afins. Alguns opinòlegs consideren que l'administració Trump prepara el terreny per abandonar la resta d'escenaris mundials (Europa, Orient Mitjà i Àfrica; Àsia fins a cert punt). L'enemic estratègic d'aquest bloc és Xina, considerat el gran enemic a batre.

A aquesta llista de potències se l'hauria de sumar dues més:

- la **Xina**. La segona potència econòmica del món, amb la certesa que algun dia serà la primera. Estats Units es va mostrar fortament hostil a la Xina a partir de que aquesta li va passar al Producte Interior Brut segons la Paritat de Poder Adquisitiu el 2017. En aquell moment estava Donald Trump presidint els Estats Units i va fer un gir radical en la seva política exterior. Va passar del tradicional atlantisme estatunidenc o a un full de ruta fortament imperialista, com hem vist abans.
- l'**atlantisme**. El paradigma predominant a la UE és l'atlantisme. Les elits europees estan unides a les nord-americanes i anglosaxones i mantenen la mateixa dinàmica habitual de la Guerra Freda. L'enemic estratègic, per tant, és Rússia i això determina tota la política externa d'aquest bloc (UE, Canadà, Austràlia, Nova Zelanda i Gran Bretanya... al que podríem afegir també els estats europeus no afiliats a la UE: Suïssa, Islàndia, etc.)

Passem a analitzar casos (no seran molts per no allargar innecessàriament aquesta anàlisi) que han tingut lloc en els darrers mesos que ens indiquen el perillós rumb que ha agafat el nostre món. Primer farem un repàs a la situació a l'Estat espanyol i després desglossarem l'estat internacional per continents.

Espanya

Amb una coalició de govern fràgil i bloquejada, el Govern de Pedro Sánchez ha **utilitzat la política exterior per generar suport intern**. I en la nova realitat

geopolítica, es busca projectar a Espanya com un actor independent, on els tres eixos discursius en que s'ha desmarcat dels seus aliats son:

- a) La política migratòria (regularització massiva)
- b) La causa palestina (sancions als colons i sionistes més extrems)
- c) L'oposició a les polítiques i demandes de Trump (rebuig públic a pujar el gast en Defensa al 5% del PIB).

Aquestes postures han mantingut un cert suport social intern (que els socialistes necessiten desesperadament) i bona publicitat internacional per Pedro Sánchez. Però una cosa es el **postureig polític** i una altra el **pragmatisme** del Govern.

Seguint l'onada de militarització mundial, Espanya ha **duplicat el pressupost militar** en 10 anys, pujant de l'1% al 2% del PIB, i s'està apostant per la creació i adhesió a l'Exèrcit Europeu.

En relació a les guerres actuals a Europa i Àsia Occidental: Per una banda, es manté la **retòrica bel·licista al conflicte a Ucraïna**, mitjançant el tancament de files dins el bloc Europeu, el suport de subministrament militar, econòmic i d'intel·ligència a Ucraïna. No obstant, es projecta **en contra la guerra a Àsia Occidental**.

Posicionant-se en contra, tant de l'agressió de Trump i Netanyahu, com de la vulneració dels drets humans pel govern d'Iran. Un fet recent en aquesta línia ha sigut la negació a l'accés de l'aviació americana a bases espanyoles per efectuar els seus bombardejos, causant rebombori i insults des de la Casa Blanca. Poc després França, Itàlia i Suïssa van fer el mateix.

Finalment, una de les relacions bilaterals més importants i tenses per Espanya és amb **el Marroc**.

Des de la invasió civil-militar d'aquest regne al Sàhara Occidental i la rendició territorial espanyola, enfangada en plena Transició, Espanya ha mantingut una **tensa relació de cooperació econòmica i competició territorial** i geopolítica amb el seu veí al sud.

Des de els anys 70, **el Marroc ha utilitzat tàctiques de pressió** més i menys directa, però Espanya ha mantingut una postura neutral entre les demandes territorials del Marroc i els saharauis. Però la situació ha canviat. El 2021, en represàlia per l'hospitalització a Espanya d'un líder del Front Polisari saharauí, el Marroc va orquestrar la primera crisi d'immigració massiva a Ceuta.

Pot ser que aquesta tàctica fos la més beneficiosa pel Marroc fins al moment, ja que l'any següent el govern de Sánchez va fer un gir a la postura tradicional espanyola, anunciant que la **gestió marroquina del Sàhara era «l'opció més realista»**.

Però, fins i tot cedint al Marroc el que semblava la seva demanda més gran (control i reconeixement internacional del Sàhara Occidental marroquí), no ha sigut suficient per evitar una **segona crisi migratòria a Ceuta**, 10 vegades més gran que l'anterior (la qual emmarquem més endavant dins el panorama europeu).

Podem especular sobre els interessos i converses a porta tancada d'ambdós estats, però amb l'escalfament de conflictes arreu del món, no trigarem molt en presenciar els següents actes d'aquesta **quasi-guerra freda**.

Amèrica

Veneçuela: Espoliació. La situació veneçolana ha donat un gir copernicà després de la operació militar per a detenir Nicolàs Maduro. El govern interí de Delcy Rodríguez està recolzat per Trump i de moment manté el seu suport. En les darreres setmanes Trump ha anunciat que Estats Units s'ha quedat amb uns 65.000 milions de barrils de petroli, que és el 21,5% del total de les reserves de petroli del país. Mentrestant, les 31 tones d'or que l'estat caribeny mantenia a Londres, i que estaven retingudes, seran traslladades a la Reserva Federal de Nova York. A canvi Washington permetrà que Veneçuela negociï amb l'FMI i el Banc Mundial qüestions de deute i inversions en petroli i mineria.

Deixant a banda l'espoliació i la invasió, podem veure com Veneçuela se situa en el centre de la disputa pels recursos energètics llatinoamericans i de la influència dels Estats Units a l'hemisferi.

Canadà: aproximació estratègica a la UE

Tant agressiva és la política exterior de Trump que Canadà s'ha convertit en un focus de resistència contra les seves polítiques i els seus efectes. Per tant, s'està produint un apropament a la Unió Europea. Aquest mes el president canadenc, Mark Carney, ha defensat una major cooperació entre tots dos blocs en matèries de comerç, democràcia, seguretat i protecció de mercats. Liberalisme pur. A canvi, Brussel·les ha acordat estudiar un estatus de "membre associat" de la UE. Trump no s'ho ha pres bé.

Pla Còndor 2.0

La victòria electoral de dos líders de la nova dreta a les eleccions de Perú i Colòmbia, respectivament, Keiko Fujimori i Abelardo de la Espriella, i la detenció de Fernando Cerimedi deixen molt clara la vinculació de tots els processos electorals actuals amb operacions d'alteració de l'opinió pública a gran escala. Amb les xarxes socials en mans d'una tecnoligarquia de Silicon Valley vinculada a Trump, els concursos electorals democràtics deixen de tenir sentit, ja que són estretament controlats per implacables maquinàries de propaganda en forma d'exèrcits de bots, de cambres d'eco i *fake news*, així com per empreses tecnològiques encarregades de comptabilitzar els vots amb la sospita de beneficiar justament aquesta tendència.

A aquesta situació li podem sumar la conquesta ideològica a gran escala que suposa el cristianisme evangelista. Amb els anys s'ha vist la confluència d'interessos entre

aquestes religions i la dreta política, propiciant un gir cap aquelles coordenades de milions de persones.

El 4 d'octubre són les eleccions de Brasil. Com és evident, les eleccions venen precedides de tota l'ofensiva de la dreta al seu màxim poder. Brasil és l'estat més gran que controla una força progressista i, per tant, és un objectiu prioritari per Trump i els seus acòlits.

Les *midterms* del novembre

Enllaçant amb el punt anterior, Estats Units celebra les eleccions de mitjans de legislatura (*midterms*) el 3 de novembre. Les darreres enquestes donen per feta una victòria Demòcrata pel 51%, contra el 43% dels Republicans. Això donaria el control de la Cambra de Representants als Demòcrates, que podrien controlar el Senat també.

Si això passés esclataria una gran pugna entre els diferents poders del país, ja que resulta dubtós que Trump abandoni les seves polítiques. Ha demostrat que pot inutilitzar la ONU, controlar el Tribunal Suprem o la Reserva Federal, perquè no aïllar la Cambra de diputats? De tota manera, des de les files Demòcrates, ara una mica més escorades a l'esquerra per l'aparició de candidats obertament socialistes, no es descarta procedir amb *l'impeachment* de Trump i imputar-lo. És a dir, que el conflicte de poders s'albira com un xoc de trens.

A l'estiu hi havia dubtes raonables que les eleccions es poguessin celebrar o que Trump no les suspengués. També han intentat canviar els districtes electorals o posar problemes perquè puguin votar les minories o les dones, sectors que solen votar més als Demòcrates.

Àsia

Cimera de la OCS

A finals d'agost i principis de setembre es va realitzar la cimera de la Organització de Cooperació de Shanghai (OCS) a Kirguizstan. Xina i Rússia estan utilitzant aquests espais per a dissenyar una arquitectura internacional alternativa a les institucions dominades per Occident. A la reunió van participar presidents de l'Àsia Central, així com l'Índia, Turquia o Iran.

Aliança Arabia-Turquia-Pakistan

A primers d'agost es va signar l'Acord de Defensa Mútua entre aquests tres estats. El més destacable és que l'aliança és un pas per una seguretat regional autònoma dels estats occidentals. Tres potències musulmanes, amb recursos molt diferents – diners saudí, indústria turca i armes nuclears pakistaneses – es coordinaran sense abandonar les seves relacions amb EE.UU. Això és sobre el paper, perquè EE.UU. sembla que ja no pot garantir la seguretat saudí ni la dels altres estats del Golf.

Ansar Allah ocupa l'estret del Bab-el-Mandeb

Mentre tothom mirava l'estret d'Ormuz, la milícia (o exèrcit) iemenita hutí ha ocupat milers de km² de territori governamental en molt pocs dies. Aquest avanç s'ha fet a costa de les tropes mercenàries saudites. Ara mateix, l'estret del Mar Roig està en mans d'aquesta milícia xiïta aliada d'Iran. Ansar Allah assegura que no deixarà passar cap vaixell saudita o israelià, però sí els de la resta del món. En tot cas, la pressió augmenta i Estats Units prepara una intervenció.

Per si això fos, la Resistència iraquiana o alguns elements iranians des d'Iraq, van llançar uns míssils contra un oleoducte que travessa Aràbia Saudí. Aquest atac – i d'altres des del Iemen o des d'Iraq també – han aturat les exportacions de petroli saudí. Els mercats estan en tensió i el preu del petroli puja.

Cimera dels BRICS

Mentre tot això té lloc a l'Orient Mitjà, a l'Índia es va produir un fet curiós. A la cimera dels BRICS van emmalaltir de cop el líder xinès, Xi Jinping, i el líder sud-africà, Cyril Ramaphosa. Les xarxes social anaven plenes de *fake news*, intentant crear una esclatxa en aquest bloc comercial.

La cimera va signar una declaració per assolir un ordre internacional més representatiu del Sud Global, més col·laboració econòmica i més autonomia respecte d'Occident. Aquesta dinàmica es ve produint des dels inicis dels BRICS.

Cooperació Japó, Corea del Sud i Estats Units

Washington, Tòquio i Seül van anunciar un mecanisme trilateral de consulta sobre seguretat econòmica i tecnologia, mentre reclamaven més coordinació sobre Taiwan i Corea del Nord. Es tracta d'una estructura de seguretat de l'Àsia-Pacífic vinculada

amb la rivalitat dels Estats Units amb la Xina. Tot i així, els coreans no han vist amb bons ulls l'abandonament d'EE.UU. de Corea del Sud, per atendre la Guerra d'Iran. Ha estat vist com un signe de feblesa, però encara ningú està en condicions d'explicitar-ho. Tothom segueix fent el que diu Trump.

La disputa de les rutes

La guerra d'Iran ha alterat les rutes mundials de petroli i gas, augmentant la competència pels carregaments de GNL destinats a Àsia. Xina, Japó, Corea del Sud i el sud-est asiàtic han d'adaptar-se a la menor disponibilitat de combustibles. Això provoca noves apostes com les de la ruta de l'Àrtic, els oleoductes de l'Àsia central, els transport per tren, o l'energia solar. La seguretat energètica està agafant una dimensió comparable a la seguretat militar i tecnològica i serà motiu de conflictes.

Àfrica

Disputa dels minerals del Congo

Kinshasa i Washington han creat un equip de treball per accelerar un acord sobre els minerals. EE.UU. invertirà en aquest país gegant i pretén reduir la seva dependència de Xina en sectors miners com el del cobalt o el del coure. El Congo està en el bell mig de la competició mundial pels minerals crítics per les bateries, l'electrònica i la transició energètica.

El Sahel en guerra

Tota la regió, de Mali a Somàlia viu guerres encadenades que estan provoquen molts milions de persones desplaçades. La fam està fent estralls en un moment que el Programa Mundial d'Aliments pateix una reducció de finançament degut al boicot que li fa Estats Units.

Els conflictes es poden llegir en alguns casos com a guerres *proxy* on certes milícies representen els interessos reals d'altres estats. Passa amb Emirats Àrabs i la seva influència a les guerres de Líbia, Sudan, Somàlia, Iemen i ara Eritrea i Etiòpia. Passa amb Aràbia Saudí i la seva influència a Sudan, Somàlia i el Iemen. Turquia amb la seva influència sobre Líbia, Síria i Iraq. Rússia amb influència sobre les guerres de República Centreafricana, Mali, Níger, Burkina Faso, Ruanda i Uganda sobre les

guerrilles del Congo, etc. Molts actors, molts diners i molta gent assassinada i desplaçada.

En molts casos es juguen els recursos. Per exemple la connotació de les guerres del Congo o de Mali i Níger és clarament aquesta. Els governs militars intenten nacionalitzar els recursos i les guerrilles els renegocien amb empreses occidentals.

Europa

Ucraïna. Guerra sense solució diplomàtica

A partir de la primavera, la guerra havia entrat en un empat tècnic. L'exèrcit ucraïnès va iniciar després una ofensiva, però va ser aturada pels russos. Actualment, la iniciativa tornar a ser de l'exèrcit rus que està atacant tota la línia de front.

El que cal destacar és el pas d'una guerra de trinxeres, bastant "tradicional" a una guerra de drons dedicats a destruir les infraestructures de l'enemic. D'aquesta forma, la guerra ha arribat a Rússia, que ha perdut refineries, fàbriques d'armament, ponts i vies ferroviàries.

A més, ja és molt evident que darrera d'Ucraïna hi ha estats europeus com Gran Bretanya, Alemanya, França, Polònia, els països nòrdics i els bàltics, que li envien a Zelenski diners, armament, intel·ligència i tropes. Ucraïna està sobrepassant cada setmana els límits que els imposa Putin, i l'emprenyament d'aquest amb Europa ha fet pujar la temperatura política de tot.

La guerra híbrida

Aquestes setmanes es parla obertament d'incrementar la preparació bèl·lica europea. Més soldats, més armament, conscripció obligatòria... i un clima militarista que no havíem vist des dels anys 80. Europa acusa a Rússia de ciberatacs, sabotatges i drons sobrevolant el seu espai aeri. El camp de batalla ucraïnès s'està desbordant i Europa ha entrat en pànic.

Les declaracions de Von der Leyen, Merz, Macron, Burnham o Tusk van en aquest camí de confrontació contra Rússia. Encara no sabem si s'ho prenen seriosament per espantar en Putin i que accepti una pau amb Ucraïna o si estan convençuts realment

que Europa tindria militarment alguna cosa a fer contra Rússia. Una Europa, de moment, sense els Estats Units.

Els nòrdics i l'Àrtic

El gel es fon i les rutes comercials àrtiques comencen a tenir sentit. El capitalisme depredador avança imparable. Si hem vist que Canadà s'apropa a la UE, Estats Units acaba de signar un tractat amb Dinamarca per establir bases militars i extreure minerals a Groenlàndia. El que els danesos asseguraven que no passaria mai, acaba de succeir sense gaires veus contràries. Islàndia, que pensava apropar-se a la UE, vist el rumb bel·licista que prenen les coses, ha pensat que pot ser no és bona idea fer-ho ara.

Per si fossin pocs canvis en aquestes setmanes, ha caigut el govern suec i la socialdemocràcia tornarà al poder. Això podria tenir conseqüències en la política externa sueca i també influir decisivament en el seu veí Finlàndia, governat per la extrema dreta, atès a que ha portat el país al desastre econòmic i social i a les portes d'una guerra contra Rússia.

Autonomia estratègica

Europa parla sobre un nou escenari on Estats Units es retira del Continent, on Donald Trump assegura que no es mourà per defensar Europa d'un hipotètic atac rus. Els països de l'est reclamen més defensa i més capacitat per resistir els embats enemics. És a dir, més militarització i disciplina de la societat. Ho podria revertir un canvi radical de política als Estats Units, determinat pel resultat de les *midterms*.

Crisi energètica europea derivada de l'Orient Mitjà

La guerra entre EE.UU./Israel i Iran pressiona els mercats energètics europeus. A tot Europa s'afronta l'augment del preu dels combustibles. Macron ha plantejat fins i tot una cooperació del G7 per a garantir el subministrament energètic. El problema aquí, és que Europa es troba atrapada entre dues dependències vitals: la seguretat davant Rússia i la seva dependència dels mercats energètics mundials. De nou, sonen els tambors militars.

Ucraïna impulsa noves estructures regionals de seguretat

Zelenski es va reunir a Ucraïna amb dirigents de Romania, Polònia, Eslovàquia, República Txeca, Àustria, Hongria i Sèrbia en el fòrum anomenat "**Carpathian Eight**", centrat en seguretat, energia i cooperació econòmica. Per Ucraïna passen els gasoductes i oleoductes russos, i per tant és una ruta essencial per tots. Es veu la seva preocupació de cara al proper hivern.

També s'observa que està apareixent una nova estructura regional de cooperació al voltant d'Ucraïna que no és ni l'UE ni l'OTAN.

Ceuta

És impossible fer una anàlisi geopolítica i no parlar del que ha tingut lloc a Ceuta. La crisi del 30-31 de juliol ha situat aquesta ciutat en el centre de la política europea. De moment, el govern espanyol ha rebaixat la tensió amb Rabat. Això no treu que s'hagi suïcidat políticament per aquesta raó. El govern de Sánchez ignora qualsevol implicació de Rabat o Tel-a-viv, i assumeix totes les conseqüències.

Ara Ceuta és una bandera de l'extrema dreta europea, un símbol de la hipotètica "invasió" de les persones més miserables del tercer món, que són tractades com si fossin part d'un exèrcit invasor.

Es parla de la utilització dels fluxos migratoris com arma política per part del Marroc, similar al que va fer Turquia el 2015, per a pressionar políticament la UE. En canvi la Unió es va rentar les mans i va aïllar Espanya. Alguns estats com Itàlia han instrumentalitzat la migració per atacar el govern espanyol i ara mateix és un dels debats més candents de tota la vida política estatal.

Llegit en clau geopolítica, els fets de Ceuta són un avís contra el govern de Sánchez, hostil als interessos de Trump, no gaire col·laborador amb les ambicions bel·licistes contra Rússia i amic d'un aliat històric dels russos: Algèria. Tot quadrava per una represàlia. El govern ho podria haver explicat tot, però no ho ha fet, perdent així tota la seva credibilitat. Al mar queden les 141 víctimes reals de tota aquesta tragèdia.

Conclusions del conjunt

Si observem el conjunt de tots els fets i tendències locals o continentals que hem esmentat en aquesta anàlisi ens trobarem cinc grans tendències:

- **Fragmentació de l'ordre mundial.** Conflictes entre tothom
- **Militarització.** Ucraïna, Orient Mitjà, Àfrica, Àsia-Pacífic, rearmament europeu.
- **Guerra pels recursos.** Petroli, gas, or, cobalt, coure..
- **Crisi de les aliances tradicionals.** EE.UU.-Europa, EE.UU.-Japó, etc.
- **Regionalització.** OCS, Carpathian Eight, cooperació Japó-Corea-EE.UU, Aliança Arabia-Turquia-Pakistan...

Trobem un element transversal: **l'energia**. La guerra d'Iran està modificant les rutes de petroli i gas. Europa busca "seguretat energètica". Xina negocia amb Rússia, Rússia amb l'Índia... Amèrica Llatina i Àfrica guanyen importància com a proveïdors de matèries primeres i recursos energètics.

El sistema internacional està passant d'una globalització integrada a una competència entre blocs que és molt flexible i volàtil, on la seguretat, l'energia, la tecnologia i el control de les matèries primeres és la clau.

Això és el que permet connectar Ucraïna, Iran, la relació Xina/EE.UU., Congo, Veneçuela i Europa dins de la mateixa explicació en comptes de prendre'ls com conflictes independents.

Unes paraules sobre el feixisme

Segons passen les pàgines d'aquesta anàlisi comencem a veure clar alguns patrons. El capitalisme en fase terminal necessita dissoldre la societat civil. Von der Leyen ha parlat de requisar els estalvis europeus. La Comissió Europea està acceptant vendre totes les nostres dades a les grans empreses de la IA nord-americana. Palantir ja opera en molts països, utilitzant totes les dades. Els centres de dades es construeixen per tot

arreu, petant-se les promeses de consum energètic acord amb la mitigació del canvi climàtic... diguem-ho clar: el capitalisme global necessita disciplinar la societat.

Per tant, es necessita algú que ho faci. Aquí entra el feixisme, com entren els paramilitars, les confessions evangelistes, els *crypto-bros*, els *influencers* o qualsevol defensor del sistema. Tot és una maquinària per a desarmar la societat civil i que es produeixi l'espoliació. Ja només ens queda l'estat del benestar. Aniran a destruir-lo. Per això, es requereix que la societat es divideixi i s'hi enfronti: contra les persones immigrades, contra les musulmanes, contra la gent gran pensionista, contra les minories... tot s'hi val.

No tots els feixismes són iguals, però. N'hi ha de pro-occidentals i n'hi ha de pro-russos. Fins i tot n'hi ha de *rojipardos* (amb discursos i identitats d'esquerrres però fonamentalment feixistes). Tots són instruments en aquesta guerra global en la que ens volen ficar.

Hem vist el que s'està jugant realment el món: els recursos, les rutes i les àrees d'influència. Tot apunta a que la guerra serà la via per decidir-ho. I la guerra necessita dues coses: soldats convençuts i una població dòcil i submissa. Com que una guerra pels recursos ja no és presentable davant la societat civil, necessiten que la societat civil assumeixi idees egoistes i psicopàtiques i que no li faci por exterminar a qui sigui per tal de tenir els recursos garantits. Hem arribat a aquest escenari.